

Той отвѣщалъ: имамъ 10: дни гдѣто не самъ фаналъ стрѣлата, заради това ме беше страхъ предъ царьжтъ да несогрѣшимъ. Александръ като члалъ простилъ го, и го удостойлъ на голѣма честь. Послѣ отишалъ единъ-сыромахъ человекъ при Александра, и мѣ рекжалъ: Берховнѣйшій царю, имамъ единорожденна дщера, и нѣмамъ нищо за да я үженемъ, но помогни ми що то изволаваши. Александръ повелилъ и мѣ дали хіладо таланта. Сыромахо мѣ рекжалъ: много ми даде о царю! Александръ отвѣщалъ: Царските дарове всегда треба да сж много. Подиръ това выкалъ учительжтъ си Арістотела, и го дарилъ: далъ мѣ короната на-царя Пора, и вржхната дреха, 10: хілады таланта златны, 30: мѣры маргаръ: и така го испратилъ да си отиде на Македоніа, и мѣ далъ писмо за Олимпіада заедно съ безчетны дарове.

АЛЕКСАНДРЪ НАМИРЯ СОКРОВИЩЕ.

Прочее Арістотель отишалъ за Македоніа, а Александръ останалъ въ Вавулона съ Роксондра, и сосъ сичката си войска, за да си починатъ неколко време. Заборавилъ скръбьта на-смъртьта си, и былъ веселъ цѣлы три мѣсаци. Въ онова време отишалъ единъ человекъ, и мѣ рекжалъ: О царю! азъ гонехъ ловъ по-край Тигаръ рѣка, и намѣрохъ много злато: ако изволаваши ела да го видиши: Александръ се засмѣлъ и рекжалъ: Сичкото злато на-Божіата рѣка е: ако Богъ щеше да го даде мене, давашего, но то е само твое, и иди та го земи. Той отвѣщалъ: азъ колкото щехъ зеи, а колкото оста-